

Valdemar Sejer.

V. S. 3. a. ann.

Tredie Del.

(fortsat.)

Med Deltagelse saa den mørke, ridderlige Herre det dybe Mismod i Kongens Ansigt og glemte sin Fortrydelse over de haarde, ubillige Ord, Kongen den Dag havde sagt ham: „Hvi saa nedslagen, min ædle Konge!“ — sagde han — „Det er slet. Ingen skal nu sige eder paa, at I ikke holder streng Mandstugt.“

„Ja, bagefter, naar Alkthen er slet!“ — svarede Kongen — „naar Synet af min Harmes først har gjort Mennesker til Djævel og glubende Udyr. Hine Kvinders Strig og Forbandelser vil jeg høre i min sidste Time.“

„De ere havneble!“ — sagde Albert — „den Stempel paa vor Ridderære er afvækket med Blod.“

„Men det Blod kunde være sparet!“ — svarede Kongen heftig — „hin Stempel skulde aldrig have besudlet min Arigerære, havde jeg haft Venner, som min Fader havde dem. Havde en Arel eller en Esbern staaet mig nær, da jeg i min Vrede over den forbandte Bisp's Flugt, glemte at lyse Fred over de overvundne — de havde visse- lig erindret mig kraslig derom og ikke frøgt et vredt Ord af deres Konge.“

„Frøgt var det ikke, som blandt min Tunge!“ — sagde Grev Albert, dybt krænket i det stolte Hjerter. — „Harme var det, billig Harme over ubillig Dabel. — Jeg frøgt ingen, min kongelige Frønde! og jeg agter kun saa saa højt, at de kan fornærme mig; det kan ingen i Verden som I — men I er min Konge, og jeg tier.“

„Det skal du ikke, min takke Albert!“ — sagde Kongen og rakte ham Haanden — „tal mig kun faaledes til, saa jeg kan se, jeg har Mæd og Venner om mig! Gud forlade os begge hvad her i Dag er slet! vi haade kunde og burde have hindret det.“

Derpaa svarede Kongen sin Hingst, og Grev Albert fulgte ham til Opbrud med Hæren.

* * *

Denne oprørende Tilbragelse havde gjort saa dybt og smerteligt et Indtryk paa Kongen, at det varede længe, inden han nu foretog sig noget nyt betydeligt Krigstog. Da han kom tilbage til Ribehus, modtog han vel den glædelige Efterretning, at Dronning Berengaria havde født ham en Søn, og han sluttede med heftig Glæde Moder og Barn i sine Arme; men næsten paa samme Tid indtraf toende vigtige Dødsbud, som formindede hans Glæde. Hans Svoger, Kong Erik i Sverrig, var død, og hans store Ven paa St. Peders Stiel, den høvde og standhaftige Pave Innocens, havde endt sit mærkelige Liv og faaet Pave Honorius til Eftermand.

En Dag sad Kongen i sit Værelse i en vigtig Raadslagning med Grev Albert, Erkebisp Andreas og Junker Strange.

„Tilfald mig da, Herre Konge! at jeg tager Korset saa længe og drager med de vantro i Lifland!“ — sagde Grev Albert og rejste sig, da Forhandlingerne vare endte — „mig kan I dog ikke sende til den nye Pave. Medens I nu med aandelig Vaaben nærer den hellige Fader, som Refseren før, til at besjæle eders Herr-dømme over Kristne og Hedninger og laaner St. Peders Røgs til at lutte Hjenden ud af Randet, var det vel ikke overflødig, om jeg beredte eder Vejen paa den anden Vis og saa hoorledes Sagerne staa i Lifland, inden Ridderne med Blodforjet fordarde os al Ting berøppe og bygge deres forfængelige Kirke der paa Søgløfand med Hansværfster og gude-ige Bødder.“

„I har Ret, Grev Albert!“ — svarede Kongen. — „J tender nu min store Plan. Hvis den lykkes, skal hele Lifland og Estland, med Guds og St. Michaels Hjælp, inden tre Aar være kristne og danske. Men jeg maa maade det saa, at jeg ikke taber den ene Krone, medens jeg griber efter den anden. Jeg maa have bundet Hænderne paa de gamle Hjender, inden jeg forlader Danmark og angriber de nye; han, som er mægtigst til at løse og binde, maa laane mig sin Haand, hvis det skal lykkes. Til at løse Nige Statsrunder kan jeg ikke bruge eders Sværd, takke Albert! men Ridderne fortaar I at haandtere, og eders Navn formaar meget saa vel blandt Kristne som blandt Hedninger. Drag med Gud, og som igen, naar jeg behøver eder! Tag saa mange Ridder og Væbnere med, som har Lyft til at følge jer og har Jæret for Sagen! De unge Ridder have ikke godt af at gaa ertselese. Der er den unge, raske Karl af Rife, som tilforn var eders Værling og Væbner, det er en brav Knægt; han er mig hengiven med Liv og Sjæl; men han har faaet Nisler og hanger med Hovedet, som en uheldig Vejler; tag ham med og hold ham varm i Tjenesten! Med vor raske Fælter Otto er der ogsaa Ugler i Rosen; hans hovedfulde Barnetroløvelse og uvangne Ulystighed huer mig ikke; lad ham forsvare eders nye Fæstning ved Trave, og hjælp mig at sørge for, at han og Ridder Karl ikke komme hinanden nær, ellers brækte de Halsen paa hinanden for den dumme Histories Skid, I not huffer. Dermed Gud befale!“

Grev Albert tog nu Afsked med Kongen og forlod straks Ribehus med Karl af Rife, Abfalon Bølg og mange unge Ridder, som, ledsagede af en Del gejstlige Herre, lode sig forke med Grev Albert og droge under hans Banner til Lifland.

Karl fulgte sin forrige Vaabenmester i en Spænding som Grev Albert vel anede Grunden til, men dog ikke lod til at bemærke. Den unge Ridder anstrengte sig sjenssynlig for at vinde hans Agtelse og Kærlighed. Han haalede nu vist, at Rigmors tilfyneladende Kulde tun var Forestillelse og Frøgt for Faderens Strengbed, og at naar han tun kunde vinde den stolte Grevs Samtykke, vilde hans Lykke være gjort. Paa Vejen til Vesterdug havde hans Søfter fortalt ham saa mange smaa, betydningsfulde Træk af Rigmors barnlige og lunefulde Væsen, som alle vidnede om hendes Deltagelse og sjulte Kærlighed for hendes Barnomsridder, at Karl, selv med al sin beskedne Frøgt maatte sætte Lid dertil. Siden den Tid havde han forøget sig Lejlighed til at tale med Rigmor og tet sig see befynderligt, at Kongen selv var bleven opmærksom

paa hans drømmeagtige Udførd og havde troet bedst at sørge for ham, idet han gaa ham en nu Lejlighed til at vinde Besømmelse ved dristige Foretagender.

Denne Middel forselvde heller ikke sin sædvanlige Birkning; snart var Karl den vickfomste og ivrigste af alle Grev Alberts Korriderere.

I Riga havde Grev Albert haft en vigtig Sammenkomst med den nyeste Ordens Sværdmester Volquin og Hærmesteren Hermand Valle, som forøvede havde anendt al sin Overtaleskunst paa at bringe Albert til at frataade sin Konge al videre Indblanding i deres Foretagender mod disse barbariske Lande, hvor saa mange tyske Ridder allerede havde fundet deres Grav. Grev Albert lod sig hverken stusse eller stræmme af den listige Hærmester, hvis Plan han gennemsaar, og efter et tilfyneladende frede- lig Forbund drog han med sine Ridder og gejstlige med den triftne Hær mod Lifland, hvor Esbernes Hærstær Lem- dit stod med en Hær af 6000 Mand.

Korriderernes Hær var tun halv saa stor; dog ved Grev Alberts og hans Ridderes Hjælp vandt de en glim- rende Sejer ved Vellin og behøftigt Valpladsen.

Slaget var endt, og Sejertærrerne begrode de faldne. Paa Valpladsen stod Ridder Karl saaret ved Grev Alberts Side og havde forset at lade sig forbinde, af Umfarg for sin kære Feltherre og Vaabenmester, hvis Liv havde været i stor Fare.

„Blev I ikke saaret eller fornuft? ædle Herre!“ — spurgte Karl — „det saa frøgteligt ud, da I laa under den lortede Hingst blandt de rasende Bildmand. Det var en Guds Lykke, den raske Abfalon Bølg saa det i Tide.“

„Min tro, takke Karl!“ — sagde Grev Albert be- oaget — „dig var det dog, som nedlagde den stærke Lembit og frelle mit Liv; uden dig havde Abfalon Bølg intet ud- rettet, og jeg havde nu været beretteren eller ofret til de forbandte Afguder. Men du blæder. Lad dig forbinde! jeg fattes jo intet. Kom, lad mig standse Blodet med mit Stærk.“

„Tak, tak, kære Herre!“ — sagde Karl — „det har intet at sige. Kunde jeg tun vise eder en Gang, at jeg har saa godt og ærligt Blod i mine Aarer, som nogen igt Lehnsgreter og fornem Herre!“

„Hvi saa?“ — spurgte Feltberren og studfede — „har jeg nogen Sunde ladet dig høre, at du ikke var rig og fornem not. Komme vi en Gang med Guds Hjælp med Liv og Sejer tilbage til Danmark, jeg lover dig paa Kongens Begne Borg og Fæste.“

„Borg og Fæste kunde jeg vel leve foruden, kære Herre!“ — sagde Karl — „der er tun en Stat i Verden, min Hu staaer til, og tan jeg ikke vinde den, vil jeg al- drig attraa anden Lykke, end et godt Raad og en ærlig Død, helst for eders og vor store Konges Væ.“

„Hvi!“ — svarede Grev Albert væ — „den Stat, du drømmer om, tender jeg net; men saa de taabelige Tanter af Hovedet, Karl! du er en læf og brav Ridder; men den Sejerskrans, du famler efter, hanger dig for højt. Vid, min Søn! den mindste Sidelægen paa Skjoldunge- stammen glemmer aldrig sin kongelige Rod, og lige Børn lege bedst, ved du.“

„Jeg herie en Historie i min Barnom!“ — sagde Karl — „den glemmer jeg aldrig; det var om den takke unge Haqbarth, som vandt den hellige Kongedatter i Vøn og tråd indfalgig om Kærlighed og Trofast, da Bølden førte ham til Galgen derfor. Han var en Kongesøn, det er sandt; men Ridder Holteson, som førte Kong Svarters Datter af Kloster, var ingen Kongesøn.“

„Ja, du dumdelstige, forfængelige Gæt, som du dog er!“ — svarede Grev Albert heftig — „tror du, min Datter er en leiferdig Ran Signe eller en taabelig Nonne, som kunde tage dig for en Guds Engel og løbe bort med dig? — bilder du dig ind, Grev Alberts Datter et eneste Djævel kunde glemme hvad hun skylder mig og den høje Stamme, hvoraf hun er afstammet — saa fjender du tun lidt til min forfængelige Rigmor. Ikke engang Kæ- lheriet om hendes Hals kan du vinde. Havde jeg en Datter, som uden mit Minde turde give en Ridder sin Tro i Vøn — saa stulde vistnok ingen ærefar Prins eller Hjer- ste gøre dig den Lykke stridig. Men not om den Sag! Hæren og Lyften vil vi ikke stæmte med! Du ved min al- vorlige Mening i dette Stykke. Kan du ikke staa de Gril- ler af Hovedet, bliver du en Gæt for al Verden og forspil- der dit Liv paa en taabelig Drøm. Lad nu dit Saar forbinde, og hold dig rolig til det er lægt! saa vil jeg glem- me hvad du her har snakket over dig.“

Med disse Ord vendte Grev Albert ham ryggen og overlod ham til sine egne Tanter og Soarlægens Om- for; men Karl besluttede nu fuldt og fast, trods den stolte Grev Alberts Ubløselighed, at sætte sit Haab og Rigmors Kærlighed paa en afgørende Prøve.

Imidlertid gav Feltberren ham snart andet at tænke paa, end dristige Ekspeditioner, og gav længe ham og alle Ridderne fuldt op at tage Vare i Lifland.

Da endelig Grev Albert efter mangen blodig Fægt- ning ertarede, at han med sin lille Høb Korriderere in- tet kunde udrette med de talløse Hedninger, opgav han sin Plan at bestorme Vsel og modtog det ærefulde Fortia. Hed- ningerne tilfød ham i Riga. Derpaa drog han med sine Ridder til Slesvig, hvor Kong Valdemar havde sammen- taldt alle sine Lehnsmænd og Vasaller for at lade Dags- mars niaarige Søn, Prins Valdemar, krone.

Kongens store Plan var imidlertid lykkedes; ved Er- kebisp Andreas' vickfomme Indflydelse hos den nye Pave havde han ikke alene erholdt pavelig Stabfæstelse paa mejer Fredriks Erkenndelse det danske Herredømme i Tysk- land, men han havde endogsaa erholdt et Gavebrev af Pave Honorius paa alt, hvad han fremdeles vilde erobre i Est- land. De gunstige Omstændigheder syntes at forene sig for at fremlynde det store, afgørende Tog mod de nord- lige hedenst Lande, hvilket Erkebisp'en saa længe havde virket for, og som Grev Albert nu med Glæde saa beredt og besluttet. De vigtige Efterretninger vare nemlig ind- trufne, at Keiser Otto, med stor Kuelse over sin Opstaa- med Baven, under svære Selbveffelser var død i Hartes- burg med Benitentstøben i Haanden, og at den urolige Bisp Valdemar syntes at ville følge hans Eksempel og ende- lig opgive sine stolte, verdenslige Planer; men med stor Spn- dertnufelse havde han ladet sig indvie til Cisterciensermunk i Locum Kloster i det Skalenbergste. Kongen syntes nu med Tryghed at kunne forlade Fædrelandet, saa meget

mer, som den uroligste af hans nordligste Vasaller, Grev Henrik af Schuerin, havde begivet sig paa en Valfart til det hellige Land. Valdemars Vaabenmagt var stor, og hans Hu stod nu tun til at sætte Kronen paa det store Erøbringsværet, saafnart han til Føllets Berørligelse havde ladet sin viffelste krone. Gærne havde hans takke Dronning villet ledfage ham paa dette Felttog; men hun havde atter en diende Søn ved Brystet; hun kunde ikke gaa og være til Stede ved Kroningsfesten i Slesvig, men var bleven tilbage paa Ribehus med sine Damer. Inq: n syntes mindre tilfreds hermed, end Karl af Rife, som lanklig havde haabet at se Jomfru Rigmor igen ved denne Felt.

Med stor Pragt og Højtidlighed var Kroningen endt. Paa Slottet i Slesvig stod Kongen med Grev Albert ved Jinduet i Ridderfalen og saa hvor hidfig Grev Otto lumlede sin vilde Stimmel ud af Slotskaorden.

„Han er vred for Alvor!“ — sagde Kongen — „men han adlyder dog. Ridder Karl har I vel ogsaa sat i Virkfomhed?“

„Han maa nu alt være i Færd med at indfibe sit Mandstøb!“ — sagde Grev Albert. — „Jeg troede ellers den gamle Tvist imellem dem var glemt.“

„Tror I, at eders Værling, takke Albert! nogen Sunde glemmer en Vressag? og tror I, vor unge Frønde har mindre Sprude-Jid i Blodet, end nogen af os? De saa jo til hinanden i Kirken, som det gjaldt Liv og Død. Under Felttoget holder Krigsloven dem nu i Tømme, og de saa vel Lejlighed til at føle det hidfige Blod. Jeg vilde nødig blande mig videre i Sagen. — Men hvad nyt- tes eder om mine Udruftninger? takke Albert!“ — spurgte Kongen nu med Stoithed og Glæde.

„De overgaa mine dristigste Forventninger, Herre Konge! femhundrede Langstibe og hvert paa hundrede og tyve Mand — det maa jeg tilfæaa: eders rige Lehnsmænd har ikke sparet paa deres Statte.“

„De vedsende Kæbftadsbørgere ikke heller!“ — svarede Kongen — „og vor fromme Erkebisp har foretaget sine Bisper med et priseligt Eksempel; han er bleven ung igen, den gamle, tro Andreas. Selv Bisp Peder, som man allerede sagde død, har rejst sig med Liv og Kraft fra sin Sotefæng og vil være med.“

„Dette Tog har i mange Aar været de takke Sune- jønners Indlingsbaab!“ — bemærkede Grev Albert — „det er intet Under, de underkaste det med Vift og Kraft; og visse- lig den fromme Erkebisp havde Ret: sørend hele Landet er undertryngt og triftmet, bliver der ingen Ende paa Bederslyggheden derover. Jeg har nu selv set de oprørende Spor af deres Menneftøfringer og Grufom- heder mod de Kristne: de rive Indvoldene ud af dem som glubende Ulyner. Endher triftet Sjæl maa nu ve-figne eders store, dristige Forretninger, min Konge! Men tuurte ikke Bønderne over det svære Krigstog? De fem hundrede Smaafnatter med Mandstøb og Hødemidler er intet ringe Vidrag.“

„Høben ved aldrig selv hvad den vil!“ — sagde Kongen — „tun det ved Venden, at han vil have gode Dage; Hæren og Sejen tager han gærne med, naar sigt tan faas for intet. I den fromme salig Dagmars Tid var jeg for eftergiben; derfor striger man nu paa, jeg er streng, og min ædle, takke Dronning er dem især en Torn i Øjet. Dog det jævner sig vel. Folkeantken er som Vej og Vind; den blæser sig længe fra et Hjørne. Den Konge, som vilde betynde sig derom, blev snart en Bold for alle Vinde. Jeg ved nu hvad jeg vil og hvad jeg kan. De fromme Herre Arelte knurrede ogsaa, da jeg førte Gang lagde dem Stat paa; nu, da det gælder et Korstog, er ingen villigere og ivrigere, end de.“

„Drager du nu i Krig, Fader! saa tager du vel mig med!“ — afbrød en lille, gulløst Dreng Kongens og Grev Alberts Samtale, idet han klyngete sig kærlig til Kongens Kna og betragtede ham bedende med de venlige, blaa Øjne. Det var Festens niaarige Konge, den lille Prins Valdemar. Kongen betragtede den stonne Dreng med inderlig Glæde.

„Det er første Gang, du beider mig om Nigt!“ — sagde han venlig og klappede Drengens røde Kinder. — „Naar du blev Konge, vilde du jo have Fred med hele Verden; nu er du paa en Maade Kong, min Søn! men til du bliver større, gør du bedst i at holde Ord.“

„Jeg vil at Tid holde Ord!“ — svarede Drengen — „jeg vil ogsaa gærne have Fred med alle Mennefter; men den fromme Erkebisp sagde jo i Dag, at der tun var Fred hos Gud i Himlen, og enhver from Kristnefaal maatte læmpe mandelig paa Jorden for Guds Rige. Etal jeg dog en Gang være en rigtig Konge og føre Krig for at for- svare Landet, saa maa jeg jo ogsaa lære det, Fader! og se hvordan du bærer dig ad, at jeg en Gang kan blive ordentlig Konge, som du.“

„Min fromme Dagmars Søn!“ — sagde Kongen be- bevaget — „du har din Robers sagtmødige Hjerter, som du har hendes Øjne og Haar. Du bliver næppe nogen stor Krigere; men jeg vil sørge for, at du med Guds Hjælp kan blive en lykkelig Fredsfyrste.“

„Kan der da aldrig blive en rigtig Ang af mig?“ — spurgte Drengen, og de store Dørrer stod ham i Øjne- ne — „hvorfør led du mig da krone i Kirken i Dag? Erkebisp'en mente dog, jeg vilde blive en god Konge, og alle Folk raabte højt og glædede sig derover; men hvad kan det hjælpe alt sammen, naar jeg ikke, som du, kan forføre Folket og tvinge de uadvelige Hedninger til at lade være at støge og pine de Kristne?“

„Du skal fra i Dag have en Vaabenmester, min Val- demar!“ — svarede Kongen — „naar jeg kommer hjem igen, skal du vise mig, hvad du har lært, og naar jeg saa næste Gang drager i Væbing, skal du følge mig — derpaa har du mit Ord!“

Dermed var Drengen berørliget. „Du maa ikke tro, jeg er bange, Fader!“ — sagde han glad — „jeg tør nu ride paa den graa Hingst, og jeg græber aldrig mer, naar jeg støder mig; tun naar du er vred og taler mig en sin, spærlemmet Vigedreng, eller naar jeg har gjort Nikolai Fortræb!“

„Du gode fromme Dreng!“ — afbrød Valdemar ham heftig, idet han løftede ham op til sit Bryst og kyskede ham — „Gud lade dig bevare dit kærlige Sind til du bliver gammel og graa! sejt og forsagt vil du ikke derfor blive;

hvad du mangler i Styrke, vil kan give dig, som er stærk i de frage, sagde din salige Moder.“

Dermed slap han Drengen og lod ham løbe tilbage til Grev Klaus' lille Nikolai og hans andre Legebrødre. Kongen var bevæget. Billedet af hans fromme Dag- mar var atter blevet levende i hans Sjæl og havde stemt ham mildt og bemødigt. Han lod Grev Albert berede alt til Afrejsen og git ind i Slottets Rustkammer for at isøre sig sin Rustning.

„Hvad hun levet i denne Time!“ — sagde han ved sig selv — „maatte havde hun nu bebet for de arme, for- blindede Hedninger — maatte havde hun nu spurgt mig om det ogsaa tun var for Guds og den hellige Kristendoms Skyld, jeg griber Sværdet igen — og Dagmar, Dagmar! hvad stulde jeg spare dig? — Nej, nej, jeg er ingen Helgen — jeg vil ikke bytke for mig selv. — Tilgiv mig, fromme Sjæl! — jeg er det gamle Verdensbarn endnu, og jeg tun ikke andet. — Til Sejr og Lykke blev Volmar fød! — ha, Berengaria! din dristige Vand fortaar mig tun gonfte. Hvad de høje, ufnalige Magter bestemte Valdemar til — skal han blive!“

Han isørte sig nu sit gyldne Harnisk; derpaa tog han Stjoldet med Hjerterne og de fæstblaa Løver fra Væggen. „De stolte Løver skal ikke blæse og ruste!“ sagde han — „men Hjerterne ikke heller! nej visse- lig ingen vild, umenneskelig Krigere vil jeg vordre! De hedenst Kvinder tal ikke, som hine uhykkelige, forbande mig og de danske! Streng Mandstugt vil jeg holde!“ — Mithed og Forbar- nelse skal med det hellige Kors ledfage mit Sværd og mit Banner! — jeg være saa verdslig som jeg vil — jeg kæm- per dog for Korsets som for Kronens Væ!“

Nu kaldt hans Øjne paa en stor, rød Vlet paa Hise- gulvet, som man forøvede havde søgt at udlette og lagt en gammel Vanserskjært over for at skjule. „Ja, her var det, den blodige Gerning stete — her myrdede Giftdrebrørene Kong Niels!“ — sagde Kongen tantfult — „det var Kan- deis egne Børn, som myrdede deres loomske Konge. Hm! — mod mig tuurter man nu ogsaa — og mod Be- rengaria; jeg gør heller ikke Folket lykkelig, siger man — ha, hvad større Lykke vil man da, end Være og Sejer? — naar havde Danmark siden Knud den store da en Konge, som var magtigere og bed over en større Hær, end jeg i denne Time? Det koste hvad det vil! Valdemar Sejer maa forjense sit Navn.“ — Derpaa greb han Sværd og Stjold og forlod det stumle Rustkammer.

En halv Time efter for Kongen ned ad Stien, for selv at være til Stede ved Hærens Indfibring. Daen efter drog den unge, kronede Prins Valdemar tilbage til Ribe- hus med sit Følge, medens hans magtige Fader stod under det dugnende Sejl paa sin Drageknaa i Epibien for tu- finde Sejlere og omringet af sine Ridder og Lehnsmænd. Blandt de mange gejstlige Herre, som fulgte ham paa dette Tog, vare, feruden Erkebisp'en og Bisp Peder, den fles- vigste Bisp Nikolaus og de liflandste Bisper Herman og Theodorit, og blandt hans Lehnsmænd faas denne Gang ogsaa en ham tro og hengiven Væbner, den takke Hyst Wiglav af Angen. Paa et af de største Langstibe stod Grev Otto blandt Friferne med Sværd Stærke og Vredet Gamling ved Siden, og i Epibien for de fem hundrede mindre Stibe for Karl af Rife paa en let Sejer, paa hvis Spejl den forvorne Gifter havde ladet sætte Rigmors Navn med store forgyldte Bogstaver.

Tredie Kapitel.

Ved Lyndanisse, ikke langt fra Stedet, hvor det gamle Knaal blev bygget, strækker sig en stor Sandbænk ud i den finkle Bugt; der laa en Stands, som Estlandere ved Ang- tet om Valdemars Antomst havde faakt befalt, da de med Rette frøgtede for, at han der vilde gøre Landgang.

De takke Hedninger havde længe ventet dette Angreb og beredt sig paa at forsvare deres Afguder og deres Fritied til det yderste. De havde famlet en uhyre stor Hær af be- res Trostrænder fra Preussen, Lithouen, Semigallien og Rusland og havde betroet Anførselen af Hæren til den berømte af de femgalliske Velfste, den gamle Westhard, der var lige saa bekendt for sin Grufomhed mod de Kristne, som for sin Snidhed, Kæthed og Drabelighed i Kam- pen.

Aldrig var der i disse Gane set saa stort et Antal Krigere famlet. Deres Styrke var saa stor, at den gamle Westhard troede, det blotte Syn af sig en Magt maatte være tilfærligt til at stramme den dristige Hjende til- bage. Uaglet han ikke havde i Sunde at levere noget Ho- vedslag ved Lyndanisse, hvor han ikke med Fordel kunde benytte sig af hele sin Styrke paa en Gang, fandt han dog den store, terrasseformige Sandbænk særdeles stiftet til sin Hensigt; han lod den derfor fra øvest til nedest saa tæt befætte med Krigere, at den ikke syntes at kunne røre sig for den anden. Paa samme Maade lod han alle Høje- berne ved denne Del af Kysten befætte med Krigere, saa at man fra Søsiden intet andet kunde øjne, end lutter glin- vende Hjelme og Spyd, og hele Landet berfra maatte se ub som en eneste stor Valplads, opfyldt med kampfærdige Mænd, der ikke en Gang havde levet Plads til nogen Hjende.

Overst paa Batten paa en stor Kampesten stod den gamle, høje Hedningfeltere selv i sin forte Bjørnekinds- skjortel med det plumpe Gæstjold, prydet med et lobberbe- slaget Oskohoved, paa Armen, og en stor Stridsøks i Haanden. Han var tendelig for alle ved sin kæmpestille- se og ved den røde, fluvende Hane, kan, ligesom Afguden Khabegast, har paa sin laadne Stridsbue. Den store Stridsøks brugte han baade til Vaaben og til Komman- doslav, og paa dens Bevægelse mod Himlen eller Jorden kunde enhver Krigere straks se, om han stulde frem eller tilbage. Nærmest omkring ham stode Esbernes Velfste og alle de unge, stærke Krigshøddinger, blandt hvilke en høj, smut Mand, med en sort Løve paa Stridsbuen, i Gærb- leshed tildrog sig alles Opmærksomhed. Paa Højene holdt de barfode Hedningspræster en gruelig Menneftøfring af fangne Kristne, og under vilde, hylende Sange indiede de Krigernes Sværd i de uhykkelige Slagtofferes Blod.

(Fortfættet.)